

Pondelok 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 26.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: pasca
pýchy; obdivovať dary druhých;
poznať seba samého.

30.09.2024

„KTO PRIJME toto dieťa v mojom
mene, mňa prijíma. A kto prijíma
mňa, prijíma toho, ktorý ma poslal,“
povedal Ježiš. A pokračoval: „Lebo
kto je medzi vami najmenší, ten je
veľký“ (Lk 9, 48). Tieto slová
pravdepodobne vyvolali prekvapenie

medzi jeho učeníkmi, ktorí viedli diskusiu o tom, kto bude najdôležitejší. Zrejme to nebol jednorazový rozhovor na túto tému, ale prebiehal už nejaký čas za Ježišovým chrbtom. Preto evanjelista predtým, ako nám vyrozpráva Pánovu odpoveď, hovorí, že tak urobil, lebo „poznal zmýšľanie ich srdca“ (Lk 9, 47). Zrazu uprostred dialógu dospelých, ktorí sa usilujú o osobnú slávu, im názorná postava dieťaťa umožňuje jasne uvažovať o tom, čo Majster od každého z nich očakáva.

Učeníci uprostred svojej vášnivej diskusie možno stratili Ježiša z dohľadu. Namiesto toho sa davom dokázalo prešmyknúť nenápadné dieťa a upútať Pánovu pozornosť. Táto scéna názorne ukazuje silu pokory: keď sme úprimne presvedčení o svojej malosti, potom nachádzame Boha v tých najobyčajnejších veciach. Na druhej

strane, ak sa necháme popliesť myšlienkami, ktoré nám navrhuje pýcha, skončí to tak, že si pripisujeme prílišnú dôležitosť a uzatvárame sa do labyrintov bez východiska. Sväté písmo nám ukazuje, že do tejto pasce môžu padnúť aj tí, ktorí sa neskôr stanú piliermi Cirkvi.

„Bez pokory nikdy nenájdeme Boha: nájdeme len samých seba. Lebo človek, ktorému chýba pokora, nemá pred sebou žiadne horizonty, má len zrkadlo: pozerá sa na seba. Prosme Pána, aby rozbil toto zrkadlo a aby sme sa dokázali pozrieť zaň, k horizontu, kde je On“^[1].

BEZPROSTREDNE po tom, čo Ježiš hovoril svojim učeníkom o dôležitosti stať sa podobnými deťom, Ján s jednoduchosťou vyznáva: „Učiteľ,

videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu to, veď nechodí s nami“ (Lk 9, 49).

Zdá sa, akoby apoštoli považovali svoje vlastné povolanie za privilegium, ktoré ich stavia nad ostatných, za niečo, čo ich odlišuje od ostatných. To je opäť pokušenie pýchy, ktoré nás tlačí k tomu, aby sme zdôrazňovali svoje vlastné talenty a považovali ich za niečo zaslúžené, namiesto toho, aby sme sa na svoje dary a dary iných pozerali s vďačnosťou. To má tendenciu rýchlo viesť k závisti a zahmlieva náš pohľad na ľudí.

„Ježiš im vravel: *Nebráňte mu, lebo kto nie je proti vám, je za vás!*“ (Lk 9, 50). Pán hneď mení súradnice, aby ich uviedol do Božích súradníc; pre neho neexistuje rozdiel medzi priateľmi a nepriateľmi, ale len túžba, aby sa všetci podieľali svojimi talentami na odovzdávaní evanjelia. Namiesto toho, aby sa Kristus riadil

tendenciou uzatvárať sa do seba, chce vždy viac otvoriť, aby sme sa všetci mohli podieľať na jeho daroch. „Kľúčovým bodom, v ktorom sa Boh a človek líšia, je pýcha: v Bohu nie je pýcha, pretože On je úplná plnosť a je úplne pripravený milovať a dávať život; ale v nás ľuďoch je pýcha hlboko zakorenená a vyžaduje si neustálu bdelosť a očisťovanie“^[2].

Pravá pokora nám pomáha otvoriť sa ľuďom okolo nás, dať sa im do služby a tešiť sa z ich radostí; pokora nás vedie k tomu, aby sme každý dar od Boha – najmä povolanie v Cirkvi, ako je povolanie do Opus Dei – považovali za dar určený na obohatenie všetkých. „Úprimne sa odovzdať v službe iným je také účinné, že to Boh odmení pokorou plnou radosti,“^[3] hovorí svätý Josemaría. Preto ak sa niekedy objaví smútok alebo si uvedomíme, že sme podobne ako apoštoli stratili Ježiša z očí, jednoduchým krokom k

obnoveniu nášho nadšenia môže byť otázka: Komu môžem slúžiť? Kto dnes potrebuje moju pomoc a dary, ktoré mi Boh dal?

CNOSŤ POKORY nás vedie k zdravému a realistickému poznaniu seba samých, k prijatiu seba samých s našimi svetlými a temnými stránkami. Byť pokorný znamená uvedomovať si svoje postavenie medzi nebom a zemou, realitu hriechu a milosti, ťarchu minulosti a nádej budúcnosti. Preto, ako učil svätý Josemaría, pokora nám umožňuje objaviť pozitívne a negatívne stránky nášho života, naplňa nás vďačnosťou a túžbou po zlepšení: „Skúsenosť z vlastných slabostí a neúspechov, ktoré sa vyskytnú vždy a v každom ľudskom úsilí, vám dá viac realizmu, väčšiu pokoru, viac pochopenia pre iných.

Úspechy a radosti budú pre vás výzvou vzdávať vďaku a myslieť na to, že nežijete iba pre seba, ale pre službu ostatným a Bohu“^[4].

Podobne ako to dieťa, ktoré vo svojej jednoduchosti ukradlo Kristovi pozornosť, zakaždým, keď hľadáme Pána autentickým spôsobom, pocítíme radosť toho, kto sa cíti prijatý taký, aký je. Uvedomujeme si, že dôvera z vedomia, že sme Ježišom milovaní, je najlepším základom pre zmenu nášho života: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11, 29).

Pieseň Magnifikát hlboko vyjadruje radosť, ktorú nám dáva pokora: „Velebí moja duša Pána,“ hovorí Mária, „a môj duch jasá v Bohu, mojom spasiteľovi, lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice. Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný“ (Lk 1,

45-49). Môžeme prosiť našu Matku, aby nám dala túto pokoru, vďaka ktorej môže Boh v našom živote konať svoje veľké skutky.

[1] František, *Audiencia*, 22-XII-2021.

[2] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 23-IX-2012.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 591.

[4] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 49.
